

DET KONGELIGE FORNYINGS-,
ADMINISTRASJONS- OG KIRKEDEPARTEMENT

Wiersholm Melbye & Bech advokatfirma AS
Advokat Stephan L. Jervell
Postboks 1400 Vika
0115 OSLO

Deres ref.

Vår ref.
11/2673-TCH

Dato
10.02.11

Avslag på klage over Konkurransetilsynets avslag på krav om dekning av saksomkostninger

1. Sakens bakgrunn

Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet viser til klage fra TINE SA ("TINE") av 09.08.11 fra advokat Stephan L. Jervell, sendt ved Konkurransetilsynets brev av 30.08.11. Klagen gjelder Konkurransetilsynets avslag på krav om dekning av saksomkostninger av 04.07.11.

Høyesterett opphevet i dom av 22.06.11 Konkurransetilsynets vedtak V-2007-2 om ileggelse av overtredelsesgebyr etter konkurranse loven § 29, jfr. §§ 10 og 11. Da hadde Oslo tingrett kommet til at TINEs adferd ikke var i strid med konkurranse loven, men Borgarting lagmannsrett kom til motsatt resultat før saken havnet i Høyesterett. TINE ble tilkjent saksomkostninger for alle tre rettsinstanser av Høyesterett.

Klager fremmet deretter 04.07.11 krav overfor Konkurransetilsynet om saksomkostninger for arbeid i saken fra varsel ble gitt, til vedtaket ble fattet på kroner 5 913 256,-. Konkurransetilsynet avsto kravet i vedtak av 18.07.11. Vedtaket ble påklaget 09.08.11. Konkurransetilsynet har vurdert klagen, men fant ikke grunnlag for å omgjøre sin avgjørelse. Klagen ble oversendt departementet i brev av 30.08.11. Departementet mottok ytterligere merknader fra klager i e-post av 19.01.12. Avslaget er rettidig påklaget til departementet som rett klageinstans, jfr. forvaltningsloven §§ 29 og 36 tredje ledd, jfr. kapittel VI.

Postadresse	Kontoradresse	Telefon	Konkurransopolitisk	Saksbehandler
Postboks 8004 Dep	Akersg. 59	22 24 90 90	avdeling	Tone Cecilie Høgestøl
N-0030 OSLO		Org. nr.	Telefaks	22244857
postmottak@fad.dep.no		972 417 785	22 24 27 23	Tone- Cecilie.Hogestol@fad.dep.no

2. Klagers anførsler

Klager krever erstatning for saksomkostninger pådratt under Konkurransetilsynets behandling av saken i perioden fra Konkurransetilsynets forhåndsvarsel av 19.09.05 og frem til februar/mars 2007 da arbeidet med å ta ut stevning i saken startet opp.

Som grunnlag for kravet anfører klager analogisk anvendelse av forvaltningsloven § 36, samt alminnelige erstatningsrettslige prinsipper. I kravet vises det til SOMB-2000-50, SOMB-2000-54 og JDLOV-2004-4000 som støtte for en analogisk anvendelse av forvaltningsloven § 36. Det pekes også på at det dreier seg om vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret vedtaket. Når det gjelder alminnelige erstatningsrettslige prinsipper viser klager til det offentliges erstatningsplikt ved rettstridig myndighetsutøvelse, og at de feil som forelå i vedtaket om ileggelse av overtredelsesgebyr også forelå i varselet.

I klagen er argumentasjonen mer omfattende. Her anføres det at det eksisterer en egen praksis for dekning av saksomkostnader etter forvaltningsloven § 36 der domstolbehandling har vært nødvendig for å omgjøre vedtaket. Her vises det til SOMB-2000-50, SOMB-2000-54, SOMB-2001-50, JDLOV-2004-4000 og Sivilombudsmannens uttalelse i Dok. Nr. 4(2000-2001) s. 24. Det vises også til Sivilombudsmannens uttalelse om at formålet til forvaltningsloven § 36 er å styrke borgernes stilling i forhold til forvaltningen ved å dekke saksomkostninger som har vært nødvendige for å få endret et vedtak.

Klager mener at hele forvaltningssaken inkludert domstolbehandlingen må sees på som et hele, og vurderes samlet etter forvaltningsloven § 36, jfr. SOMB-2000-50. Det vises også til SOMB-2006-66 som omtaler en sak der det ble gitt dekning for saksomkostninger som skrev seg fra før vedtaket ble fattet, hvor Sivilombudsmannen viste til at vilkårene for dekning etter erstatningsrettslige synspunkt var oppfylt allerede før vedtaket ble fattet i den aktuelle saken.

Videre anføres det at det ikke er feiltolking av konkurranseloven som er Konkurransetilsynets eneste feilgrep i saken, men at Konkurransetilsynet hadde lagt feil faktum til grunn. Klager hevder at Konkurransetilsynet tok feil av faktum og bevisene i saken til tross for at klager la frem beviser for det motsatte. Konkurransetilsynet la til grunn at TINE hadde inngått en eneleverandøravtale med Rema 1000, og forsøkt å inngå tilsvarende med ICA. Det er ikke kostnader for arbeid med lovtolkning som kreves dekket, men arbeid for å bevise faktum. Her vises det til at tilsvaret til varselet i all hovedsak dreide seg om spørsmålet om TINE hadde inngått en eneleverandøravtale med Rema 1000 og forsøkte å gjøre tilsvarende med ICA. Klager viser til at Konkurransetilsynet ikke har fått medhold på disse punktene i noen rettsinstans. Klager hevder at der forvaltningen tar feil av faktum reises ikke spørsmålet om skyldkravet er oppfylt, jfr. Rt 1960 s. 1374. Uansett anfører klager at det foreligger subjektiv skyld der forvaltningsorganet tar feil av faktum ved å ikke ta hensyn til de bevis partene legger frem.

Det pekes også på at overtredelsesgebyr i menneskerettslig kontekst er å anse som straff, noe som er et spesielt forhold ved saken. Klager oppsummerer med at det sentrale rettslige spørsmålet i saken er om TINEs kostnader fra forhåndsvarsel og frem til arbeidet med stevning ble iverksatt var nødvendig for domstolenes avgjørelse. Klager mener arbeidet var nødvendig, og det blir vilkårlig og formalistisk å legge vekt på når det nødvendige arbeidet ble utført for å få forsvart seg mot statens feilaktige ilagte straffesanksjon, og få omgjort vedtaket.

I e-post av 19.01.12 peker klager på at det foreligger omstendigheter i denne saken som gjør at kravet på saksomkostninger bør dekkes etter en analogisk anvendelse av forvaltningsloven § 36 i tråd med retningslinjer fra Sivilombudsmannen. Det vises særlig til SOMB-2000-50 hvor varslet hadde vært ”så konkret inngripende for en privat part”, og saksomkostninger ble erstattet etter en analogisk anvendelse av forvaltningsloven § 36. Klager peker på at forhåndsvarselet var meget inngripende for bedriften.

Videre viser klager til at en analogisk anvendelse av forvaltningsloven § 36 også kan gjelde for saksomkostninger som skriver seg fra tiden før vedtak hvor alminnelige erstatningsrettslige vilkår er oppfylt, jfr. SOMB-2006-66. Klager peker også på at Rt 2010 s. 291 som Konkurransetilsynet viser til ikke gjelder feil tolkning av faktum, men der en kommune feiltolker en hjemmelslov. Etter klagers oppfatning viser Rt 1960 s. 1374 at feil faktum var tilstrekkelig for at departementet i saken var erstatningsansvarlig. Klager peker også på at det ikke kun er kostnader som kan kreves dekket av domstolen som kan kreves etter forvaltningsloven § 36, jfr. SOMB-2001-50 og SOMB-2000-54. Det vises også til at Konkurransetilsynets henvisninger til juridisk litteratur ikke gjelder situasjoner slik som i denne saken. Avslutningsvis peker klager på at denne saken også er spesiell fordi den omhandler straff i menneskerettslig kontekst, og at det ikke eksisterer en ordinær klageadgang. Kostnadene som kreves dekket er kostnader benyttet for å bevise sin uskyld.

3. Konkurransetilsynets vurdering av klagen

Konkurransetilsynet viser til at hovedregelen er at saksomkostninger pådratt i forkant av et vedtak ikke skal dekkes av forvaltningen, jfr. Rt 2005 s. 1545, og at det ikke eksisterer noe prinsipp om at det ikke skal koste noe å få behandlet saken sin forsvarlig jfr. JD-2006-5734. Videre anfører Konkurransetilsynet at sakene TINE viser til om domstolsprøving dreier seg om sakskostnader påløpt etter at vedtak var fattet.

Konkurransetilsynet mener videre at Sivilombudsmannens uttalelse i SOMB-2000-54 ikke kan forstås slik at man skal få dekket sine saksomkostninger på ethvert stadium av forvaltnings- og domstolsbehandlingen. Konkurransetilsynet mener at saken viser at saksomkostninger etter forvaltningsloven § 36 kan erstattes hvor saksomkostningene kunne vært krevet for retten etter tvistelovens regler. Videre pekes det på at § 36 kan anvendes analogisk i to tilfeller; hvor normal saksbehandling ikke er fulgt, og hvor hensynene bak regelen gjør seg gjeldende ved at foretatte saksbehandlingstiltak reelt

sett har samme virkning som et formelt vedtak. Konkurransetilsynet mener dette støttes av SOMB-2000-50 og SOMB 2006-66 som TINE viser til i klagen. Konkurransetilsynet viser også til *Twisteloven kommentarutgave* bind 1 side 887-888 hvor det presiseres at forvaltningsloven § 36 kun hjemler rett til dekning av saksomkostnader ved endring av vedtak, ikke ved primærbehandlingen av saken i første instans, jfr. Rt 2005 s. 1545. Det vises også til departementets vedtak av 16.03.09.

Når det gjelder klagers påstand om dekning av saksomkostninger på bakgrunn av alminnelige erstatningsrettslige prinsipper viser Konkurransetilsynet til at forvaltningen ikke har et objektivt erstatningsansvar for å treffe avgjørelsene sine på et riktig faktisk grunnlag, jfr. Rt 2010 s. 291, og Rt 1960 s. 1374. Et eventuelt ansvarsgrunnlag må derfor bygge på arbeidsgiveransvaret i skadeserstatningsloven § 2-1, hvor det oppstilles et uaktsomhetsansvar. Konkurransetilsynet mener varselet og vedtaket ble basert på et tilstrekkelig faktisk grunnlag, og peker også på at det var et komplisert og skjønnspreget spørsmål som ble vurdert. Det vises til at det faktum som ble lagt til grunn i varselet og vedtaket i det vesentligste tilsvarte det som ble lagt til grunn av domstolene. Videre henvises det til SOMB-2006-66 som viser at forvaltningen har et visst spillerom i forhold til hvor godt faktum må være utredet før saksbehandlingen anses for uaktsom. Varselet var også et saksbehandlingsskritt for å sikre at saken ble forsvarlig utredet. Det vises avslutningsvis til Førsteinstansrettens dom i sak T-212/03 *My Travel Group plc mot Kommisjonen*, og betraktningene der som også må være relevante for Konkurransetilsynets håndhevelse av adferdsreglene i konkurranseloven. Konkurransetilsynet fastholder at det ikke er grunnlag for det fremsatte erstatningskravet.

4. Departementets vurdering

4.1.1 Generelt om forvaltningsloven § 36

Forvaltningsloven § 36 første ledd lyder: *"Når et vedtak blir endret til gunst for en part, skal han tilkjennes dekning for vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret vedtaket, med mindre endringen skyldes partens eget forhold eller forhold utenfor partens og forvaltningens kontroll, eller andre særlige forhold taler mot det."*

Vedtak som ilegger overtredelsesgebyr etter konkurranseloven skiller seg fra øvrige forvaltningssaker, da overprøving ikke skjer ved forvaltningsklage men ved rettslig prøving for domstolene. Det betyr at utgifter for overprøving i slike saker utelukkende vil være tilknyttet domstolsbehandlingen.

Utgangspunktet etter forvaltningsloven § 36 er at vesentlige saksomkostninger dekkes der disse har vært nødvendige for å få endret et vedtak til gunst for en part, og den klare hovedregelen er at saksomkostninger som skriver seg fra før vedtaket ikke erstattes. Dette fremkommer blant annet av SOMB-2006-66: *"[h]ovedregelen og utgangspunktet er at avgiftspliktiges arbeid i fasen med saksforberedelse (med og uten ekstern bistand) ikke omfattes av forvaltningsloven § 36, og adgangen til å gi saksomkostninger basert på en analogi av forvaltningsloven § 36 er relativt begrenset."* I

denne saken ble det gitt varsel om vedtak, men intet vedtak, noe som ikke ga krav på erstatning. I Rt 2005 s. 1545 var innstillingen til et vedtak til ugunst for parten, men det senere vedtaket var til gunst. Lagmannsretten fant at dette ikke ga rett på erstatning etter forvaltningsloven § 36, og Høyesterett konkluderte med at dette var en korrekt lovforståelse.

Det eksisterer ingen regel om at det ikke skal koste noe å få saken sin forsvarlig behandlet, se JDLOV-2006-5734. I denne uttalelsen pekes det på at en part først og fremst skal slippe å dekke kostnader som følge av at saksbehandlingen ikke har skjedd i samsvar med alminnelige saksbehandlingsregler eller ikke oppfyller de grunnleggende krav til forsvarlig saksbehandling.

Det er i praksis fra Sivilombudsmannen åpnet for en unntaksvis anvendelse av forvaltningsloven § 36 for kostnader som skriver seg fra før vedtak ble fattet. Et eksempel er SOMB-1981-67 hvor saksomkostninger som påløp etter et varsel, men før formelt vedtak ble fattet, ble dekket. Det berørte selskapets anstrengelser for å få overordnet forvaltningsorgan til å endre avgjørelsen skilte seg ikke fra en parts aktivitet i en ordinær klagesak. I tillegg var klagemulighetene reelt sett uttømt, og selskapet hadde betalt deler av det omtvistede kravet. Et annet eksempel er SOMB 2000-50 hvor fylkesskattekontoret hadde gitt et uriktig forhåndsvarsel, som ikke ble fulgt opp med vedtak. Her ble det også gitt erstatning for saksomkostninger som skrev seg fra forhåndsvarselet, men her hadde fylkesskattekontoret gjort grove feil i sin saksbehandling.

For at det eventuelt skal bli tale om å gi erstatning for saksomkostningene til klager basert på forvaltningsloven § 36 må de alminnelige vilkårene i bestemmelsen være oppfylt. Det må dreie seg om vesentlige saksomkostninger, disse må skrive seg fra arbeidet med å endre et vedtak til gunst for parten, og kostnadene må ha vært nødvendig for endringen. I tillegg kreves det spesielle omstendigheter ved saken, for eksempel at forhåndsuttalelsen/varselet er *"så konkret inngripende for en privat part, at det etter omstendighetene kan være rimelig å benytte det samme prinsippet på kostnader som er pådratt til å tilbakevise en rettslig oppfatning som er kommet til uttrykk i en forhåndsuttalelse,"* jfr. SOMB-2000-50. I de fleste sakene hvor forvaltningsloven § 36 har fått anvendelse for saksomkostninger knyttet til tiden før vedtak ble fattet har det, slik som i saken sitert over, vært begått så grove saksbehandlingsfeil at det forelå erstatningsgrunnlag etter alminnelige erstatningsregler. Det skal altså mye til for at forvaltningsloven § 36 kan anvendes som grunnlag for erstatning for saksomkostninger som skriver seg fra før vedtakstidspunktet.

Det at det er tilkjent saksomkostninger for domstolene er ikke til hinder for at det vurderes om vilkårene i forvaltningsloven § 36 er oppfylt, jfr. JDLOV-2004-4000, samt Sivilombudsmannens årsmelding 2000 s. 24. I slike tilfeller må omkostninger tilkjent av retten trekkes fra i en eventuell utmåling, jfr. sakene nevnt over. Som TINE påpeker i sin klage uttaler Sivilombudsmannen at forvaltningssaken og domstolbehandlingen i

slike tilfeller skal sees på som et hele. Departementet mener at denne uttalelsen ikke kan tas til inntekt for at hovedregelen i forvaltningsloven § 36 ikke gjelder dersom saken har blitt behandlet hos en domstol. Slik departementet oppfatter det mente Sivilombudsmannen å peke på at kostnader knyttet til domstolbehandling for å få endret et vedtak også kan dekkes etter forvaltningsloven § 36 dersom de øvrige vilkårene er oppfylt. Det fremgår heller ikke i disse uttalelsene at det er gitt erstatning for sakskostnader fra før første vedtak ble truffet. Departementet oppfatter det slik at det er sakskostnader til klagesaksbehandlingen i forvaltningen, den etterfølgende domstolsbehandlingen og eventuelle sakskostnader i forbindelse med utarbeidelse av et nytt vedtak som dekkes. Det betyr at kostnader som skriver seg fra før det første vedtaket ble vedtatt ikke dekkes.

4.1.2 Får forvaltningsloven § 36 anvendelse i denne saken?

Gjennomgangen ovenfor viser at forutsetningen for å gi § 36 anvendelse på omkostninger som har oppstått forut for et forvaltningsvedtak, er enten at varselet ha vært så nært et vedtak at saksomkostninger kan kreves, eller varselet var så mangelfullt at det lider av erstatningsbetingende saksbehandlingsfeil.

Et varsel om vedtak gis som et ledd i en forsvarlig saksbehandling, nettopp for å få opplyst saken best mulig før et endelig vedtak fattes. Departementet viser til JDLOV-2006-5734 hvor det uttales at "*[v]ed behandling av forvaltningssaker i første instans regnes det som selvsagt at den enkelte i atskillig utstrekning må bidra til sakens opplysning, selv om forvaltningen har et overordnet ansvar for å sørge for at saken er forsvarlig opplyst. Dette kan etter omstendighetene innebære atskillige kostnader og innsats for øvrig for parten.*" I de sakene hvor det har blitt gitt dekning for saksomkostninger som skriver seg fra før vedtaket ble fattet er dette begrunnet med varselets inngripende natur. Et eksempel på dette er SOMB-1981-67, hvor selskapet hadde betalt deler av det omtvistede beløpet før vedtaket ble fattet, i tillegg til at klagemulighetene i realiteten var uttømt da vedtaket ble fattet.

Det er ingen slike omstendigheter i denne saken. Mediadekning av et varsel om vedtak er ikke like inngripende som forholdene i sakene Sivilombudsmannen har behandlet. Dersom forvaltningsloven § 36 skal komme til anvendelse må det således foreligge saksbehandlingsfeil i varselet som er av en slik art at alminnelige erstatningsrettslige regler kan komme til anvendelse.

Departementet kan ikke se at Konkurransetilsynets saksbehandling har vært erstatningsbetingende.

Konkurransetilsynet ble kritisert i tingrettens dom for å ha "*foretatt et skjevt utvalg av dokumenter og sitater*", noe TINE har påpekt i sin klage. I lagmannsretten kritiserte TINE innholdet i forklaringsopptakene, og pekte på svakheter ved protokollasjonene. Lagmannsretten uttalte at denne kritikken hadde noe dekning, og måtte tas i betraktningen ved vektleggingen av materialet. Likevel vurderte lagmannsretten at de

vesentlige deler av det som kom frem i forklaringsopptakene var dekkende for det som faktisk hadde skjedd. De muntlige forklaringene gitt for lagmannsretten ga ikke noe vesentlig nytt i saken. Høyesterett kommenterte ikke Konkurransetilsynets saksbehandling.

Konkurransetilsynet har fulgt saksbehandlingsreglene i forvaltningsloven, det ble gitt et omfattende forhåndsvarsel etter forvaltningsloven § 16, og partene har fått gode muligheter til å utøve kontradiksjon. Innholdet i varselet har blitt behandlet i tre rettsinstanser med forskjellig utfall. Dette viser at saken var vanskelig, og at resultatet ikke var gitt på forhånd. Det er ingenting som tyder på at saksbehandlingen var erstatningsbetingende, slik tilfellet har vært i de sakene forvaltningsloven § 36 har fått anvendelse for kostnader pådratt før vedtaket ble fattet. Departementet viser også til at TINE ikke har anført saksbehandlingsfeil som grunnlag for opphevelse av vedtaket for noen av rettsinstansene. Det vises også til departementets vedtak av 16.03.09 hvor det fremkommer at den klare hovedregelen er at det ikke gis erstatning for saksomkostninger som skriver seg fra et varsel, og ikke et vedtak.

4.2 Alminnelige erstatningsrettslige prinsipper

TINE har videre anført at Konkurransetilsynet la til grunn feil forståelse av faktum, noe som gir erstatning for saksomkostningene etter alminnelige erstatningsrettslige prinsipper. TINE anfører Rt 1960 s. 1374 til inntekt for at der forvaltningen har tatt feil av faktum reises ikke spørsmålet om skyldkravet er oppfylt. Departementet forstår det slik at TINE mener det foreligger et objektivt ansvar for forvaltningens forståelse av faktum.

Departementet ønsker først å peke på at det ikke eksisterte et "faktum" før vedtaket ble fattet. Forhåndsvarselet inneholdt en antagelse fra Konkurransetilsynets side om visse faktiske forhold, og en anmodning om tilbakemelding for kontradiksjon og korreksjon. Kostnadene til å få lagt til grunn et korrekt faktum etter at vedtaket ble fattet, er dekket fullt ut for domstolene. Departementet er enig med Konkurransetilsynet i at alminnelige erstatningsrettslige prinsipper ikke hjemler erstatning for TINES saksomkostninger som knytter seg fra tiden før vedtaket ble fattet. Som vist over har saksbehandlingen til Konkurransetilsynet ikke vært erstatningsbetingende. Det eksisterer heller ikke noe objektivt ansvar for forvaltningens forståelse av faktum i vedtaket, og da kan det under enhver omstendighet ikke gjelde noe slikt ansvar på varselstadiet.

I Rt 1960 s. 1374 var beslutningen det dreide seg om basert på et "*sviktende faktisk grunnlag*" som var "*resultatet av en feilaktig saksbehandling.*" Denne svikten ble karakterisert som "*vesentlig*" av Høyesterett. Saken ble avgjort før relevant materiale i saken var innhentet, og materialet var ikke blitt forelagt klager eller klagers sakfører, selv om sakføreren uttrykkelig hadde bedt om dette. Av dette fremgår det tydelig at det forelå subjektiv skyld, selv om ansvarsgrunnlaget ikke ble drøftet i dommen. Departementet er enig i Konkurransetilsynets vurdering av at dommen ikke kan anses

som et prejudikat for at forvaltningen har et objektivt ansvar for riktig forståelse av faktum.

I Rt 2010 s. 291 konkluderte Høyesterett med at kommunens lovforståelse var forsvarlig, slik at kommunen ikke ble erstatningsansvarlig for ugyldig vedtak etter reglene om arbeidsgiveransvar. Det uttales at et offentlig objektivt ansvar for uhjemlet myndighetsutøvelse kun gjelder på områder hvor det gjør seg gjeldende særlige hensyn. Innen plan- og bygningsretten fant ikke Høyesterett slike tilstrekkelige tungtveiende grunner, tvert i mot ble det uttalt at et objektivt ansvar kunne føre til at viktige samfunnsmessige hensyn ikke ble ivaretatt. De samme argumentene kan benyttes på konkurranserettens område. Et objektivt ansvar for konkurransemyndighetene vil kunne vanskeliggjøre deres lovpålagte plikt til å håndheve konkurransereglene. Her kan det også vises til betraktningene i EU-retten ved for eksempel *My Travel*-saken som Konkurransetilsynet også viser til. Det er således gode grunner for at det kun gjelder et arbeidsgiveransvar også her.

Arbeidsgiveransvar er regulert i skadeerstatningsloven § 2-1, og omfatter "*skade som voldes forsettlig eller uaktsomt under arbeidstakers utføring av arbeid eller verv for arbeidsgiveren, idet hensyn tas til om de krav skadelidte med rimelighet kan stille til virksomheten eller tjenesten, er tilsidesatt.*" For at TINE skal få dekket sitt krav om saksomkostninger må det altså foreligge uaktsomhet ved Konkurransetilsynets saksbehandling. Slik det fremgår av punkt 4.1.2 har departementet kommet til at Konkurransetilsynets saksbehandlingen ikke var erstatningsbetingende.

Klager har også pekt på at denne saken ikke dreier seg om en alminnelig forvaltningssak, men ileggelse av overtredelsesgebyr som i menneskerettslig sammenheng er å anse for straff. Klager har imidlertid ikke utdypet eller konkretisert dette argumentet ytterligere, og Departementet kan ikke se at dette endrer vår vurdering av saken.

5. Departementets konklusjon og vedtak

På bakgrunn av ovennevnte fatter Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet følgende vedtak etter forvaltningsloven § 36 tredje ledd:

Klagen av 09.08.11 fra TINE SA over Konkurransetilsynets avslag 18.07.11 på krav om dekning av saksomkostninger tas ikke til følge.

Med hilsen

Nils-Ola Widme (e.f.)
avdelingsdirektør

Tone Cecilie Høgestøl
førstekonsulent

Kopi:

Konkurransetilsynet

Postboks 439 Sentrum

5805

BERGEN